

neder, vil det være meget uheldigt, at der ikke, endogaa for en saadan kortere Tid, er givet Regjeringen — ikke denne Regjering, men Regjeringen overhovedet — en saadan Bemyndigelse, at den i Virkeligheden kan føre Administrationen uden væsentligt Tab for Landet. Det kan jo i Virkeligheden ikke siges, at den eneste Begrændsning, der efter det stillede Endringsforslag vil være for Regjeringens Bemyndigelse til at udgive Statens Penge, er selve det af Regjeringen fremlagte Finantslovsforslag for Finantsaaret; thi ved Siden af det staar jo det, at Udgiften maa være nødvendig. Naar det erede Medlem mente, at Regjeringen vilde gjøre gjældende for Domstolen, at enhver Udgift, som Regjeringen havde opført paa Finantslovsforslaget, havde denne Karakter af Nødvendighed, tror jeg i Virkeligheden, at det erede Medlem vil staa temmelig ene med den Mening. For mig staar det ganske klart, at Nødvendigheden af at udgive Penge ud over, hvad der i strengeste Forstand kan kaldes løbende Udgifter, i Reglen staar nøie i Forhold til den Tid, som den midlertidige Tilstand varer. Der vil være forholdsvis faa saadanne nødvendige, uundgaaelig nødvendige Udgifter, udover de løbende af afholde, naar Midlertidigheden kun varer i April Maaned, men i samme Forhold, som Midlertidigheden strækkes i Tid, tiltager selvfølgelig ogsaa Tallet af disse nødvendige Udgifter. Det tror jeg er uimodsigeligt. At Vedtagelsen fra Rigsdagens Side af en midlertidig Bevillingslov, affattet saaledes, som den kommer til at lyde efter det foreliggende Endringsforslag, skulde være ensbetydende med en Opgivelse af Rigsdagens Bevillingsret, det maa jeg tilstaa ligger over min Forstaelsesevne, og det saa meget mere, som det jo staar til Rigsdagen selv at sørge for, at der ikke bliver Brug for disse midlertidige Bevillingslove. Det er ikke blot Rigsdagens Ret, men efter min Opfattelse Rigsdagens Pligt at staae en enig Vedtagelse af det kommende Mars Finantslov til Stede før den 1ste April, og Rigsdagen kan ikke beklage sig over nogen Tilidsættelse af dens Bevillingsret, naar den ikke benytter denne Ret og ikke opfylder denne Pligt. At Stats-husholdningens forfarlige Forfald skal standses eller tilidsættes, fordi en af Rigsdagens Afdelinger eller begge Rigsdagens Afdelinger tilidsætte deres Pligt, det forstaar jeg ikke. Naar det erede Medlem vilde gjøre gjældende, at Vedtagelsen af en saadan midlertidig Finantslov forudsatte en høj Grad af Tillid til den Regjering, der i Diebliftet er til Stede, da vil jeg sige, at jeg for mit Vedkommende overfor en hvilken som helst Regjering uden Betænkning vilde stemme for

en Lov som denne. Det er altsaa ingenlunde at forstaa saaledes, at det er noget Særligt, som denne Regjering kræver for sig. Det er efter denne Regjering's Mening netop det, som Statens Vel fordrer, naar Rigsdagen ikke opfylder den Forventning, som man efter Grundlovens Lydende er berettiget til at nære, at Rigsdagen inden Begyndelsen af det næste Finantsaar er blevet enig om en Finantslov. Det forekommer mig, at netop i samme Forhold, som man har Mistillid til en Regjering, i samme Forhold er man opfordret til ikke at udsætte sig for større eller mindre Maal af Regjeringens Vilkaarlighed derved, at man har forsumt at staae en Finantslov til Stede inden den 1ste April. Det forekommer mig altsaa, at man lige saa godt kan sige, at i Kraft af Mistillid til den nuværende Regjering skulde man sørge for, at en saadan Bevillingslov ikke kom til Anvendelse. At ville gjøre gjældende, at en midlertidig Finantslov, fordi en af Rigsdagens Afdelinger har Mistillid til Regjeringen, saa skal være indskrænket saaledes, at Statsvellet utvivlsomt kommer til at lide ved dens Anvendelse, forekommer mig ikke at være berettiget. Jeg skal endnu kun gjøre den Bemærkning, at dersom dette Thing skulde dele den Bestyrmng, at den kvantitative Begrændsning af den midlertidige Bevilling: ikke udover Finantslovsforslaget med de af begge Thing vedtagne Endringer — saaledes som denne er udtrykt i Forslaget — lod for megen Plads for Regjeringens Vilkaarlighed, saa staar det til dette Thing at vedtage saadanne Nedsættelser, saadanne Endringer i Finantsloven overensstemmende med det andet Thing, hvorved jo dette Misbrug vilde være forhindret.

Krieger: Jeg er aldeles overbevist om, at de Indvendinger, som gjøres mod den ældre Form for midlertidige Bevillingslove, ikke holde Stik, naar man ikke vil fordre af den midlertidige Bevillingslov Noget, som den aldrig har været bestemt til at fyldestgjøre, nemlig at den skal leve for længere Tid. Jeg kan meget gjerne tiltræde, hvad den erede Conseilspresident nys uttræde, at, jo længere den midlertidige Bevillingslov lever, jo større Arav stilles der til den — der er en vis Elasticitet til Stede i saa Henseende. Den midlertidige Bevillingslov skal efter sin Natur kun være kortvarig, og hvis den ikke afløjes af en Finantslov inden den korte Tid, for hvilken den er bestemt, saa staa vi overfor et andet Spørgsmaal end det, hvilket Indhold en midlertidig Bevillingslov skal have. Men jeg har saa ofte udtalt mig om dette Punkt, og jeg veed — jeg tviv-